

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

تکثیر از : محمد حیدر اختر و یادداشت پورتال
۲۶ جنوری ۲۰۲۲

بانو "هدا خموش"

دومین متن سخنرانی هدا خموش در روز دوم اجلاس اسلو/ ناروی:

به نام آزادی و برابری

به احترام و یاد تمام دختران و زنان افغانستان که اسارت را نمی‌پذیرند.

آقایان و خانم‌ها، درود بر شما!

از روز جمعه، ۲۱ جنوری که برای انعکاس صدا و مطالبات زنان و مردان آزاده از کابل به اسلو دعوت شدم، میلیون‌ها زن و مرد افغانستان در داخل و خارج کشور به من انرژی دادند و انتظار دارند تا خواسته‌های مشروع و بحق‌شان را مطرح کنم.

تأکید می‌کنم که من برای مذاکره نیامده‌ام، بلکه برای طرح خواسته‌ها و مطالبات مردم این‌جا هستم.

من دیروز از شرایط سرکوب، ترور و اختناق حاکم بر افغانستان پسا ۱۵ اگست گفتم. از سرنوشت همه زنان معترض به نیکی آگاه هستید. نیازی به تکرار آن نمی‌بینم.

دیروز آقای "متقی" به نمایندگی از طالبان گفت که با همکاران خویش تماس گرفته تا سرنوشت دختران دستگیر شده در کابل و بلخ را پیگیری و روشن کند. آقای "متقی" به من گفت: بیائید کابل تا با هم و با معترضان حرف بزنیم.

ما زنان در این حرف‌ها تناقض می‌بینیم و آن را تلاشی به منظور انحراف ذهنیت عامه می‌دانیم. این‌جا در برابر جامعه جهانی برای به دست آوردن پول‌های بلوکه‌شده و کسب مشروعیت و اعتماد یک چیز مطرح می‌شود؛ اما در عمل، در خیابان‌ها، خانه‌ها و در شهرهای افغانستان، طالبان سرکوب، ترور و وحشت به راه انداخته‌اند. آنان در این ۵ ماه و ۹ روز، با زنانی که بارها با تظاهرات مسالمت‌آمیز در کابل و بلخ و هرات و دیگر شهرها به خیابان‌ها برآمده‌اند، سخنی از صحبت و مذاکره نگفتند. به عکس، زنان را سرکوب، ترور و انسان‌زدایی کردند.

تا دیروز از مردم افغانستان در عملیات‌های نظامی شما و طالبان به عنوان سپر استفاده می‌شد و حالا از زنان معترض، از فقر و فاجعه موجود به عنوان اهرم فشار استفاده می‌شود. ما در برابر هرگونه اسارت جنسیتی و سرکوب اقوام تحت ستم تلاش و مبارزه می‌کنیم.

ما به هیچ صورتی طالبان را به عنوان حکومت ولو بالفعل نمی‌شناسیم. تجربه پنج ماه گذشته نشان داد که طالبان نه به عنوان دولت بالفعل، بلکه به عنوان یک مجموعه ملیشه‌های خودسر و جنگ‌سالار عمل می‌کنند. دستگیری زنان و مردان بدون روند و مجوز قانونی، داخل شدن به حریم خصوصی ما در نیمه شب و زندانی کردن ما در خانه‌های شخصی و انکار از این همه جنایت، از ویژگی‌های جنگ‌سالاران و ملیشه‌های غیرمسئول است. سخنگویان‌شان آشکارا از حق دربند کشیدن، زندانی کردن و مجازات مخالفان خود سخن می‌گویند. پیش از هر مسأله دیگر طالبان یک پرسش آغازین را پاسخ دهند و آن این است که چه کسی به طالبان حق حکمرانی بر ما را داده‌اند؟

عده‌ای هستند که پافشاری می‌کنند، گویا طالبان نمایندگان مردم افغانستان هستند. و یا این‌که مردم افغانستان سنتی هستند. و یا این‌که مردم افغانستان اهلیت دموکراسی، حقوق زن، حقوق بشر و آزادی بیان را ندارند. نه، خانم‌ها و آقایان!

هیچ مردمی در این بیست سال آخر به اندازه ما در راه دموکراسی، آزادی بیان، حقوق زن، حقوق بشر، آموزش و دانائی قربانی نداده‌اند. ما به قیمت زندگی خود، به قیمت قطع اعضای بدن خود توسط ملیشه‌های همین‌هائی که شما امروز میزبان‌شان هستید، در انتخابات شرکت کردیم. فهرست روزنامه‌نگاران و روشن‌فکران قربانی شده در دنیا را ببینید. وطن من در اول این فهرست است. این‌ها قربانی‌های ما در راه آزادی بیان هستند؛ زیرا شما اختیار ما را در دست این گروه سپردید که از دو سال به این سو اعتماد شما را به دور انگشتان خود می‌چرخاند. این‌ها به کدام حرف‌شان و قول‌شان وفا کرده‌اند که امروز انتظار دارید تا با این‌ها مذاکره شود و این‌ها تعهداتی بسپارند؟

متأسفانه جامعه جهانی ما را در ناگزیری انتخاب طالبان قرار داده است. چرا ما باید مجبور باشیم که طالبان را بپذیریم؟ ما مجبور نیستیم که میان تسلیم شدن به طالبان و یا آغاز دوباره همه چیز از صفر، یکی را انتخاب کنیم. ما یک جامعه بدوی نیستیم که هیچ اصول و معیارهای ارزشی و اخلاقی خودگردانی و دولت‌داری را نداشته باشیم. ما یک جامعه مبتنی بر قانون اساسی بودیم. طالبان به چه حقی آن قانون اساسی را به صورت قهرآمیز و یکجانبه ملغا کردند؟ طالبان چرا شالوده‌های حقوقی دولت پسا ۲۰۰۱ را نابود کردند؟ چه کسی به آن‌ها چنین حقی را داد تا همه دولت و جامعه افغانستان را مصادره کنند؟

دوام این وضعیت شاید برای جامعه جهانی قابل قبول باشد. آن‌ها می‌توانند بگویند که این وضع بهتر از هیچ است و یا ما بدیلی برای طالبان نداریم. اما برای ما به هیچ وجه قابل پذیرش نیست. ما نمی‌خواهیم که با دوام این وضعیت طالبان همه روزه از ما قربانی بگیرند و انسان‌ها را به برده‌های افکار و قدرت خود مبدل کنند. خانم‌ها و آقایان!

من از این گروه چیزی نمی‌خواهم. چون این‌ها به این‌که قابل اعتماد نیستند، شهرت دارند. این‌ها اعتقاد دارند هر ناروایی که به خاطر هدف گویا نیک‌شان می‌کنند، گناه ندارد؛ چون خود را سربازان دین و خدا می‌دانند.

من به جامعه جهانی مراجعه می‌کنم. خواست هم‌نسلانم را با شما در میان می‌گذارم. شما قدرت دارید. منابع دارید. امکان برگزاری چنین مجالس را دارید. می‌توانید از این گروه تضمین بگیرید که:

تمامی زندانیان سیاسی، من جمله معترضان مدنی در تمام شهرهای افغانستان به شمول بلخ، هرات و کابل فوراً رها شوند؛

شورای با صلاحیت و مستقل از سوی ملل متحد، متشکل از خانواده آسیب‌دیدگان و قربانیان، نمایندگان مردم و نهادهای مستقل بین‌المللی حقوق بشر جهت نظارت و بررسی رفتار و سیاست‌های طالبان تشکیل شود؛

هر نوع خشونت از سوی تفنگداران طالب علیه زنان و هر نوع تعقیب، دستگیری و زندانی ساختن افراد ملکی که تظاهرات مسالمت‌آمیز دارند، متوقف شود؛

مطالبه زنان «نان، کار، آزادی» باید تأمین شود. آزادی و حقوق برابر، از جمله کار و آموزش برای همه بدون قید و شرط تضمین گردد.

از نمایندگان جهان می‌خواهم که وقتی در مورد افغانستان با گروه طالبان مذاکره می‌کنید، لطفاً کودکان و دختران خود را به یاد داشته باشید. کودکان و دختران افغانستان فقط در شرایط متفاوت که نتیجه رقابت جهانی و منطقه‌ای بوده، به چنین اسارتی در آمده‌اند. کودکان و دختران افغانستان تفاوتی از نظر حقوق انسانی با کودکان شما ندارند. لطفاً آینده آن‌ها را معامله نکنید.

در درازمدت، امنیت و مصونیت تنها در پرتو حکومت قانون ممکن است. ما خواهان اعاده قدرت به مردم هستیم. در گام نخست فصل دوم قانون اساسی باید اعاده گردد و جامعه جهانی از تطبیق آن نظارت کند. در گام بعدی مذاکرات همه‌جانبه، شفاف و جامع برای ایجاد سازمان دولت و نظام سیاسی جدید مطابق مقتضیات و نیازهای عصر امروز ما آغاز گردد.

بلی، من بعد از اجلاس اسلو به کابل بازمی‌گردم. من خطر برگشت به افغانستان را بهتر از هر کسی در اینجا می‌شناسم. اما من و میلیون‌ها زن جوان و پیر افغانستان مصمم هستیم از مقاومت و مبارزه ما برای «نان، کار و آزادی» دست نکشیم.

خانم‌ها و آقایان!

من سخنانم را با پرسشی از نماینده وزارت خارجه امریکا، آقای تام ویست به پایان می‌رسانم.

آقا، بیست سال پیش، ما از ناگزیری که خود در آن مقصر نبودیم، به دنیا اعتماد کردیم. خود را به جای یک پدر از افغانستان قرار بدهید. با وضعیتی که پدیده آورده‌اید، می‌توانید به دخترتان توصیه کنید، به دنیا اعتماد کند؟

هدا خموش، ۲۴ جنوری ۲۰۲۲، اسلو

یادداشت:

حمایت از مبارزات کنونی مردم افغانستان به خصوص زنان کشور علیه سیاست‌های زن ستیزانه، ضد انسانی و ارتجاعی طالب، به هیچ صورت بدان معنا نیست که پورتال "افغانستان آزاد - آزاد افغانستان" نقش افراد، گروه‌ها، سازمانها و احزاب در آرایش حاکمیت مستعمراتی و پوشالی محصول تجاوز و اشغال را به فراموشی سپرده، تأیید مواضع کنونی ضد طالب و ضد امپریالیسم جهانی‌شان را چتر دفاع از گذشته ننگین ایستاده شدن نهاد های محصول و مؤید اشغال در کنار خدایان اشغالگرشان بسازد.

برای ما تمام آنهایی که در بازه زمانی ۴ دهه اخیر در کنار اشغالگران شرق و غرب قرار گرفته و خواسته اند با حضور شان حاکمیت های دست نشانده و پوشالی را قانونیت ببخشند، در قبال خلق افغانستان و تاریخ مبارزات آزادیخواهانه آنها مسؤولیت دارند جهت ورود مجدد در صف خلق و جلب اعتماد توده های میلیونی ما در گام نخست با گذشته ننگین شان برخورد اصولی و انقلابی نموده، بدون کتمان واقعیت های تاریخی و عملکرد خودشان، در عمل انتقاد از خودشان را به اثبات برسانند.

اداره پورتال "افغانستان آزاد-آزاد افغانستان"